

„Ta je šťastná, že bude májovou královnou,“ vzdychla si Bettina. „To bude královna za všechny drobný!“ opovrhivě se vyjádřil Jirka. „Ještě že za ní nemusím nosit ten hadr a nemusím poslouchat, jak mi pišit do ucha. Zejtra ti přinesu dárek.“

Jirka dostal slovu. Objevil na zahradě stonožku a cestou do školy ji strčil Bettině do ruky.

„Stonožky jsou ohromný. Dej si ji do krabičky od sirek, ale musej tam být díry, aby mohla dýchat. Vydrží ti hrozně dlouho, a když se ji naučíš správně brát do ruky, nekousne tě.“

Bettina vzala stonožku a z lásky k Jirkovi ani nemrkla.

O Jirku začala usilovat také Evangelína. Těžce nesla, že se zajímá o Bettinu. Hopsala kolem něho v blankytných šatíčkách, pohazovala lokýnkami a zamliované na něho obracela bledě modré oči.

Avšak v nekonečně se vlekoucích hodinách školního vyučování, kdy Jirka smí nebo si pod lavicí hrál s kamarády, zatímco se drazě placení učitelé snažili rozdělit se s ním o své vědomosti, doznal velkolepý plán. Bohužel jako většina Jirkových plánů vyžadoval určitý kapitál a Jirka ho neměl. Tu a tam se stalo, že bratr Robert utrousil pár šilinků bez zbytečného vypyřádání, ale momentálně Jirka pro Roberta neexistoval. Neboť Robert objevil (nikoli poprvé) Dámu svého srdce a tato dáma byla minulý týden oficiálně pozvána na oběd. Jirkův život se tím změnil v pravé peklo. Robert mu vyčítal, že chodí neučesaný, že má nehty jako drápy, že je věčně špinavý a dupe jak slon. Nařkal, co si ONA pomyslí o rodině, až uvidí Jirku. Trval na svém, že se Jirka do JEJÍ návštěvy musí naučit čistoře a tichým mravům. Zachmuřeně dal najevo, že pro člověka, který má bratra, jako je Jirka, je všechno předem ztraceno, protože ONA si určitě pomyslí, že takový kluk nemůže vyrůstat ve spořádané rodině. V horlivých přípravách nezapomněl Robert ani na kucharšku. Dáma jeho srdce musí dostat k obědu něco pořádného — žádné maso s omáčkou jako obvykle — musí být alespoň tři druhy zeleniny a sýrové tyčinky. Kucharška se je musí pořádně naučit, aby byly křehké. Tři dny Jirka snašel urážky, pak se rozhodl pomstít. Jeho pomsta stála za to. Vyčítal si okamžik, kdy všechno bylo na mísách a kucharška odběhla z kuchyně, popadl hlavní jídlo, odnesl je do sklepa a schoval pod ořechy.

Události v následující půlhodině přejdeme milosrdným mlčením. Jirka i oběd zmizeli. Robert si rval vlasy a obracel se o pomoc

k nebesům. Naznačil, že pomyslí na sebevraždu. Copak se Dámě jeho srdce může podat studený jazyk a káva? Během odpoledne se oběd našel, ale nakonec ho sežral Jirkův pes Šereda, který několik následujících dní trpěl přezráním. Robert nařkavě žádal na Jirkovi vysvětlení, proč ničí mladé životy a šlape po lidském štěstí. Neopomněl připomenout, že až Jirka potká svou Velikou Lásku, ať nepočítá s jeho (Robertova) podporou, protože on (Jirka) zvrhl pohár jeho (Robertova) štěstí do bláta a on (Robert) v životě nepotkal nikoho takového, jako je slečna Laingová, a už ani nepotká, takže on (Jirka) ho navždy odsoudil k osamělosti a zatrpklému stáří, protože kdopak by si vzal někoho, kdo pozve nevěstu na oběd a dá jí kávu a studený jazyk, a on si ani nikoho jiného vzít nechce, protože tohle byla jeho Veliká Láska, a tak jen doufá, že on (Jirka) si uvědomí, až dospěje, jaká je to hrůza, když se kvůli kávě a studenému jazyku zkazí život a pošlape lidské štěstí, protože někdo, na koho on (Robert) už v životě nepromluví, schová slavnostní oběd! Ačkoli byl Jirka nezdolný optimista, pochopil, že žádat po takovém maléru Roberta o finanční podporu by bylo přinejmenším nevhodné.

Avšak tentokrát obrátila Prozřetelnost k Jirkovi laskavou tvář. Přišel na návštěvu strýček a dal mu pět šilinků.

„Slyšel jsem, že budeš tancovat kolem máje?“ ptal se pobaveně.

„Asi jo.“

Celá rodina si oddychla, že se Jirka s májovou slavností tak hladce smířil. Když se měl pořádně obléci a vystoupit na veřejnosti, vyváděl obvykle až hrůza.

„Víš, miláčku, ta slavnost má starou tradici, je to velká čest, že se jí můžeš účastnit. A řízy se nosily už ve starém Řecku,“ vložila mu maminka.

„Já vím, mami,“ odpověděl Jirka.

V den slavnosti bylo krásné — pravý májový den. Vysoký máj stál na poli a děti se převlékaly na vystoupení ve škole.

Jirka vyšel z vrátěk, pod paží hnědou papírovou krabici s divadelními potřebami. Rozhlédl se po cestě, kudy chodila do školy Evangelína. Musela projít kolem jejích vrátěk. Za chvíli ji uviděl, bledě modré šaty zářily přímo nebesky.

„Nazdar!“ pozdravil ji.

Evangelína se zaculila. Tak ho přeci získala!